

Publicerad 2011-08-02 21:01 av sangel

En kulen höstdag gryr i ett bistert Sverige anno 1623 där det ännu fanns de som i skam fick bära stadens stenar

Dömd för dubbelt hor

Ilscan drog kritvita streck utmed ansiktets bistra fåror. Ögonen tände eldar utmed skuggorna i rummet. Slogs till marken med ett öronbedövande oväsen. Gurglande från ett inre i kaotisk uppror. - Jag ska döda dig om jag får tag i dig, pressades mellan hårt knutna käkar.

Armarna var slagna i järn. Facklornas sken dolde inte vämjelsen i den kulna fästningens gallerförsedda celler. Råttor kalasade på rester av det som en gång var något. Kanske en människa. Stanken slog från mot stenväggarnas slippriga rinnande yta. Gluggen mot natthimlen så liten att frisk luft hade ytterst liten möjlighet att möta golvets stensatta halmbeströdda skrovlighet. Varje inandning tvingades med vilja tills plötsligt en dag luktsinnet verkade befriat från dunster av träck rutten mat och liklukt.

Hånskrattet från fångvaktaren ekade som åskmuller. - Du tror du kommer levande härifrån. Vilket skämt. Du ska avrättas och jag ska pissa på ditt lik din fähund.

Klirret från kedjor som spändes i ursinne överröstade skrattet. Väktaren slog handflatan mot den groteska magen och öste ur sig ännu ett skratt från avgrunden av hans hatiska sinne.

Framme vid gallret pekade väktaren finger mot den fångna. - Du är dömd. Imorn dör du för mästermans bila.

Vrålet följde väktarens ekande skratt och klingande frihet i de nycklar som prydde den feta kroppens högra sida.

Imorn for tanken rastlöst från sida till sida. Imorn. Imorn ska jag dö. Imorn.

Domaren var snabb att fälla honom. Tredje resan dubbelt hor. Ingen pardon. Avrättning medelst halshuggning och stegling till näpst och varnagel för andra.

Kvinnan älskade han högre än något han kunde förstå. Inte kunde det vara fel att älska egentligen. Bådas äktenskap var ingångna utan fri vilja. Deras möte så innerligt. Så äkta. Så vackert. Domaren besudlade deras kärlek. Dubbelt hor.

Vätan utmed kinderna var inte nattfuktens krypande tårar. Hans älskade. Var hon ännu i livet?

Gryningsljusets grå svepande rörelse väckte fruktan i hjärtats alla kammare.

Kyrkklockor hördes på avstånd.

Smedens klongande och fräsande uppfångades av hans sinnen spända till det yttersta.

Doft letade sig från bakande bröd.

Knirrande från vagnar och hjul genom stadens nyvakna gator.

Rop från ilskna gummor och gubbar.

Stadens ljud.

Varje händelse fångades i ett tidlöst vakuum i de sista skälvande tidslagen i hans alltför korta liv.

Dörren i trappen lät som en pisksnärt.

Tre vakter tornade upp sig utanför hans gallergrind. Den fete flinade med en köttslamsa hängande i den sneda mungipan.

Benen brast innan dörren öppnades. Tiden så okuvligt kort kvar. Så utmätt att det brände innanför hans byxor när hans rädsla inte kunde kontrollera kroppens impulser.

Släpande mellan sig drog de två yngre vakterna honom med sig med den fetes hånskratt som absurd melodi trappa för trappa.

Tystnaden blev öronbedövande för varje steg han närmade sig den svartklädde huvförsedde mannen i mitten på torget.

Ett steg till nästa blev med olidligt hög hastighet ett steg närmare slutet.

På knä föll hans hjärta i upprorisk rädsla. Han ville inte dö inte nu inte än. Inte nu.

Hans vilja föll med hans huvud

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren sangel med Poeter.se id #35968 innehar upphovsrätten